

Bemærkninger til konventionen.

1. Konventionens forhistorie.

Den europæiske fiskerikonference, som afsluttede sit arbejde med vedtagelsen af Den europæiske Fiskerikonvention den 7. marts 1964 i London, besluttede i januar måned samme år at lade Storbritannien indbyde regeringerne for de lande, som deltager i det nordatlantiske fiskeri, til at sende repræsentanter til en konference i London med det formål at udarbejde udkast til en konvention, der fastlægger tidssvarende ordensregler for udøvelse af fiskeri i Nordatlanten. Konventionens bestemmelser skulle bygge på principperne i konventionen af 6. maj 1882 om regulering af fiskeripolitiet i Nordsøen, hvis bestemmelser udviklingen var løbet fra, og som i dag kun er gældende mellem Danmark, Belgien, Frankrig, Nederlandene og Forbundsrepublikken Tyskland, efter at Storbritannien har opsagt konventionen.

Efter afholdelse af tre møderækker i 1966-67 nåede en konference, hvori deltog embedsmandsdelegationer fra 18 lande med interesse i fiskeriet i Nordatlanten, den 17. marts 1967 til enighed om teksten til en konvention om ordensregler for fiskeriet i Nordatlanten. De deltagende lande var foruden Danmark, Amerikas forenede Stater, Belgien, Canada, Forbundsrepublikken Tyskland, Frankrig, Irland, Island, Italien, Luxembourg, Nederlandene, Norge, Polen, Portugal, Sovjetunionen, Spanien, Storbritannien og Sverige. Med undtagelse af Luxembourg undertegnede alle deltagende lande konventionen inden 1. december 1967.

2. Konventionens indhold.

Konventionen består af en indledning, 20 artikler og 6 annekser. I indledningen giver de deltagende stater udtryk for ønsket om at sikre orden og god optræden på fiskepladserne i Nordatlanten.

Artikel 1 bestemmer, at konventionen finder anvendelse på farvandsområderne uden for kyststaternes basislinier (d. v. s. også i deres ydre territorialfarvand) i de atlantiske og arktiske oceaner med tilstødende farvande, således som disse afgrænses i annekts I, d. v. s.:

- a) mod syd af en linie fra Gibraltar Strædet til USA's østkyst,
- b) mod vest af en linie i farvandet mellem Grønlands vestkyst og Canada til Labradors kyst og derfra langs Nordamerikas kyst og
- c) mod øst af en linie fra det østlige Barentshavn ned langs 51° østlig længde, men med undtagelse af Middelhavet med tilstødende farvande, Østersøen, Sundet og bælteerne.

Artikel 2 bestemmer, at konventionen ikke berører parternes rettigheder, krav eller synspunkter med hensyn til territorialfarvandenes afgrænsning, nationale fiskerigrænser eller kyststatens fiskerijurisdiktion.

Artikel 3 med tilhørende annekts II indeholder nærmere bestemmelser om, hvorledes fiskerfartøjer og fiskeredskaber skal registreres og mærkes for at kunne identificeres på havet.

Artikel 4 bestemmer, at parternes fiskerfartøjer foruden at overholde de signalregler, der er foreskrevet i de internationale søvejsregler, skal overholde de særlige bestemmelser, der i annekts III gives om yderligere signaler for fiskerfartøjer for at forhindre skade på fiskeredskaber eller ulykkestilfælde under fiskeriets udøvelse.

Ifølge artikel 5 skal net, liner og andre fiskeredskaber afmærkes i overensstemmelse med bestemmelserne i konventionens annekts IV for at angive deres position og udstrækning.

Artikel 6 bestemmer, at fiskerfartøjerne udover at iagttage de internationale søvejsregler skal udøve fiskeriet på en sådan måde, at de ikke forstyrrer andres fiskeri eller bringer deres fiskeredskaber i uorden, og i dette øjemed skal overholde ordensreglerne i annekts V. Ifølge artiklen kan parternes myndigheder endvidere efter eget skøn underrette hinanden om dem bekendte eller sandsynlige koncentrationer af fiskerfartøjer eller fiskeredskaber for at sikre gennemførelsen af bestemmelserne.

Ifølge artikel 7 skal uoverensstemmelser mellem de forskellige parters statsborgere om skade på fiskeredskaber eller fiskerfartøjer, hvis der ikke er truffet anden aftale mellem staterne, søges løst ved, at de involverede stater på begæring af skadelidtes hjemland udpeger en undersøgelseskommission til at undersøge sagens omstændigheder med henblik på at bringe et forlig i stand. Bestemmelsen udelukker ikke skadelidte fra at forfølge deres krav ved domstolene.

Parterne forpligter sig i artikel 8 til at gennemføre og håndhæve konventionen for så vidt angår egne fartøjer. Inden for det område, hvor kyststaten udøver fiskerijurisdiktion, kan alene kyststaten håndhæve konventionens bestemmelser, ligesom den i dette område på ikke diskriminatorisk måde kan gøre undtagelser fra reglerne i annekts II-V for så vidt angår fartøjer og redskaber, som kun benyttes i kystfarvandene.

I artikel 9 med tilhørende annekts VI bestemmes det, at de kontraherende parter kan udpege autoriserede inspektører, som uden for de nationale fiske-